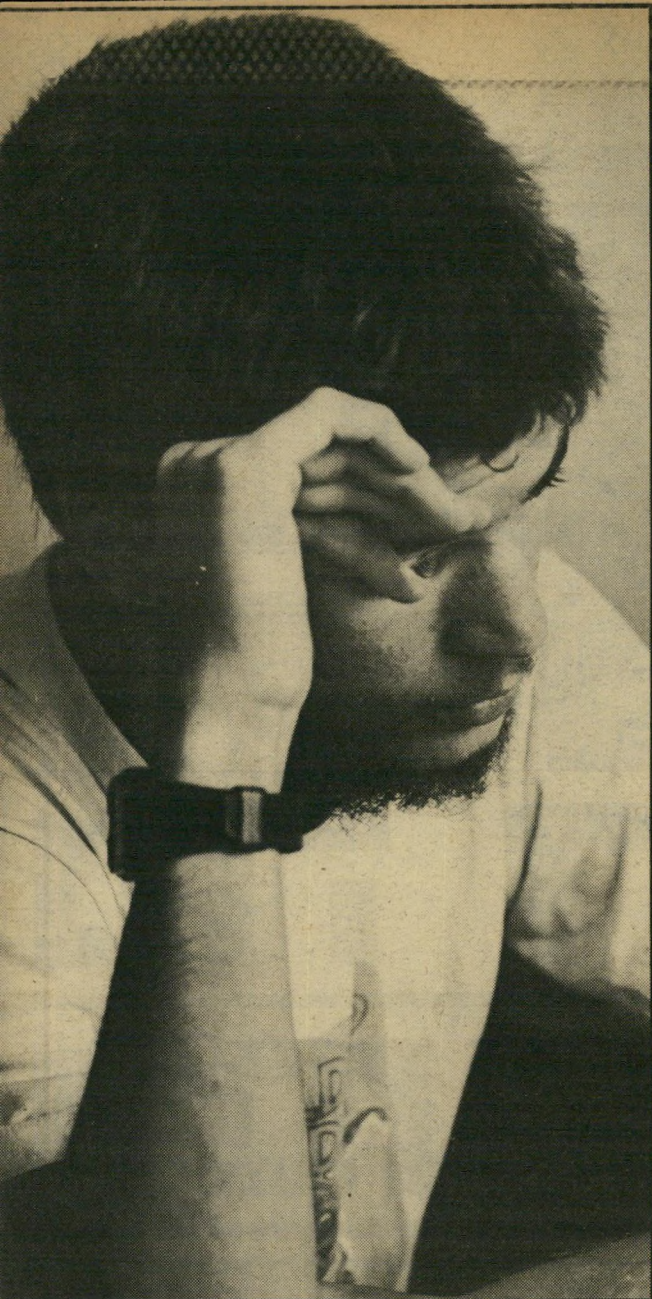

ראשון המתגייסים מבין חותמי „מכתב השמיניסטים“

מסר את ידויו, שעות מעטות לפני התייצבותו:

עכשיו זה פרטי ומפחיד!

השולל את הכיבוש, והרואה בפלסטינים בני-אדם, „סתובב“ בקירבם? את השאלה הזאת צריך להפנות לפלסטינים. מבחינתו של החייל הכובש המשרת בשטחים, כראי שיחשוב על ההירדררות שחלה בו, כתוצאה משרותו בשטחים. כל עוד הוא כובש, הפלסטינים ישנאו אותו, גם אם יגיד: „בבקשה“ ו„סליחה“. ולא צריך להגיד „תודה“ לחייל שפצע פלסטיני ברגליים, ולא בראש.

נולדת לתוך מצב של כיבוש, הרעיונות שלך הם רעיונות של מיעוט בקרב הנוער, שלא לדבר על האקט, שהוא בוודאי קיצוני, שנמדד בפרומיל שבפרומיל.

זה מהבית. לימדו אותי לחשוב כאינדיבידואל. אני, שביקר פעמים אחדות בישראל בשנות ה-50 וה-60, התרשם לרעה מיחסה של מדינת-ישראל אל תושביה הערביים, ליהודים המיוזמים ולכפיה, הדתית. לכן הוא בארצות-הברית, ואנחנו הילדים (אני ואחותי, שהיא בוגרת ממני בשלוש שנים) ואמא שלי בארץ. אמי עלתה לארץ מטעמים ציוניים.

צ'אד הולך לצבא. בשבוע שעבר התמרס צ'ארלי (צ'אד) לנצור כאחד מ-16 הנערים והנערות, שחתמו על „מכתב-השמיניסטים“ לשרה-ביטחון, שבו הודיעו על סירובם לשרת בשטחים הכבושים ראה עמודים 44-45). כאשר נמנה צ'אד עם יוזמי המכתב, לא ידע שהוא יהיה הראשון בחזית קשה זו – הראשון מבין ה-16 שגויס לצה"ל. השבוע, ביום ראשון, התייצב צ'אד בבקום"ל. ליוו אותו אמו ואחד מחברי-הקבוצה. הוא הפך „מיקרה המיבחן“.

צ'אד נולד בארצות-הברית. הוא הגיע עם אמו ואחותו לארץ, כשהיה בן 3. הוריו התגרשו לפני כן. בערב שלפני גיוסו שוחח צ'אד עם „העולם הזה“. ואלה דבריו:

לפני הפירסום היתה זו התארגנות קולקטיבית, והמעמסה התחלקה בין כל חברי הקבוצה. אבל עכשיו אני עומד לכר מול מערכת מפחידה, ואני כבר לא תופס את החוויה כדבר כללי. זה פרטי ומפחיד. למרות ההרגשה שהקבוצה תומכת בי, ויחסם האישי המקל עלי. אפילו עשו לי מסיבת-שוקולדים. הפירסום הרב שניתן לנו די הפתיע אותנו. חשבנו שיהיה לנו זמן להסתדר עד נובמבר. אבל האירועים אשר קרו לי, באופן אישי, שינו את זמן פירסום המכתב. הייתי בטיוח בחו"ל. כשחזרתי, חיכה לי צורגיוס חדש. להפתעתי, הקרימו לי את הגיוס בחודש ימים. כלומר, נותר לי רק שבוע וחצי לגיוס, דבר שמנע מאיתנו את הזמן להתארגן בצורה מסודרת יותר, ולהתחייב יותר בני-נוער.

בזמן הקצר שנתר היינו חייבים להתארגן במהירות, כדי להגיע עם המכתב גם לשרה-ביטחון וגם לאמצעי-התקשורת. עכשיו, משנצור החר בצבאו, אנחנו מאוד מרוצים.

אני הראשון שמתגייס. אני מודע לכך שאני מהווה רוגמה לארמים, שילכו בעיקבותי. אבל גם אם הצבא „ישבור“ אותי, זה לא אומר שהם שברו את „קבוצת ה-16“.

ואם ישברו את רוחי, איוו גאוה צבאית מעוותת תהיה להם? עוד קורבן למכונת-הכיבוש מלים, מלים... אני באמת מפחד מהאמצעים שעלול הצבא לנקוט נגדי. אבל אני פוחד יותר ממה שעשוי לקרות לאישיות שלי, אם יתפכו אותי שותף לכיבוש.

הפחד פרדוכסלי. הוא עוזר לי. אני איתן בעמדותי. כל עוד הצבא לא מפר את החוק – אותי לא ישברו.

ואם הצבא יפר את החוק? בחוק כתוב מה עלי שלמפקד אסור לעשות. אבל זה דריין. מה שאסור לא מונע מקום לעשות מה שהוא רוצה. אני מקווה שלא יענו אותי פיסית או פסיכולוגית, כי המחיר עלול להיות שרות בשטחים הכבושים.

לשרת בשטחים, זהו אקט של מחאה. אני רוצה שהציבור הרחב יידע שאני לא מגיע לשטחים, ויותר חשוב שיידעו למה. ואני מוכן לשלם כל מחיר, רק לא להגיע לשטחים.

הכלא לא מרתיע אותי. מבחינה אישית, אני יודע שהמעשה שלי מתקבל בכרחה על-ידי

צ'אד נפרד מאמו לפני בקו"ם. „אני חושש! אני פוחד“

ולמרות שדיעותיה מנוגדות לשלי, היא תומכת בי כאם. אחותי לא מסכימה עם דיעותי בנושא זה. לדעתה אני קיצוני מדי. לדעתי היא לה התחככה בסבל של הכיבוש.

הפרטיות לא עושים טובה לאף אחד. אמונתם, לדעתי, מובילה אותם לסיכון המדינה. והעבודה" שהם עושים אינה מובילה לא לשלום ולא לבטחון. האם לא עדיף שחייל ישראלי,

היכן גיבשת לעצמך רעיונות כאלה?

בתקופת לימודי כבי"ה הספר האמריקאי הבינלאומי הצטרפתי לתנועה של „השומר הצעיר“. אמנם הצטרפתי אליה בגלל החברים שלי, אבל היה לי גם חשוב להבין את האידיאולוגיה שלהם.

על רגלה של התנועה חרותות היססמות: ציונות, סוציאליזם ואחוות עמים.

את הציונות הבנתי עוד מהבית, מאמי. אבל לא את שני החלקים האחרים. לכן הלכתי לסיפריה של בית-הספר וקראתי את המניפסט של קארל מרקס. בדבר שאלתי את המורים מה פירושה של המשגים שלא הבנתי.

באותה תקופה, „השומר הצעיר“ גייס את החניכים להילחם בגזענות ובכיבוש. אבל מן המימסד הישראלי הבנתי שרעיונות של שלום, אחוות-עמים, זה אוטופי. זה לא פראקטי.

אמרו לי שאני צריך להסתגל למציאות שלתוכה נולדתי. קרי: כיבוש, ניצול כלכלי וגזענות. מבחינתי – להסתגל לזה, זה יאוש. והמאבק שאני משתתף בו הוא סממן לעתיד טוב יותר. המאבק מתבטא בהפגנות, בהחתמת עצמות, ובשיחות עם אנשים במיסגרת סמינרים של ר"ץ, השומר הצעיר וקבוצות-שמאל אחרות.

במיסגרות האלה השתכסכתי במים, לקראת חיים של מעורבות חברתית. והסירוב לשרת בשטחים הוא הצעור החשוב הראשון.

גם בנצרת שולט הצבא בעם אחר. ביום האדמה" פרצו חיילים חמושים ברובים, באלות ובגז מדמיע לתוך כפרים ישראליים. שישה נהרגו.

בישראל חיים שני עמים, והצבא מגן על שניהם. אני לא יודע שהוא עבר על הקווים האדומים, פרט למימשל הצבאי שהיה מוטל על האוכלוסיה הערבית בתחומי הקו הירוק אחר קום המדינה. אני שמח שלא נולדתי באותה תקופה.

וביום פקודה? בהנחה ששילטונות צה"ל יאפשרו לך חיילות סדירה. אהיה הראשון בחזית כדי להרוץ את האויב. בינתיים מדיניות-הכיבוש זה המדינת-ישראל אין שום זכות להתערב בענייניה הפנימיים של מדינה אחרת. כשפלוש ללבנון, האם הרפתי אויב? לא. כשהפצצנו בתוניס ורצחנו אורחים פסימפשע, האם הרפנו אויב? האם יש לנו זכות לחרור למדינות ריבוניות אחרות?

והעיקרון שלי עוד יותר תקף אחרי שסוריה, ירדן, מצריים, ברית-המועצות, סין, ארצות-הברית ואש"ף הביעו נכונות לוועידה בינלאומית. ושלא יספרו לי הארטרות שאי-אפשר לבטוח בערבים. הציבור הרחב אולי לא זוכר, אבל במשך תקופה של שנה שלמה היה קיים עם אש"ף הסכם של הפסקת-אש, ואש"ף עמד בו, לעומת בגין ושרון, שהפרו את ההסכם בצורה ברוטלית ופלושו ללבנון. קרי: מילחמת-הלבנון

צ'אד, אז מה יהיה איתך עכשיו? אני מקווה שאעבור את זה בשלום. עכשיו אני די חושש. אני מרגיש שאני עומד לפני הרפתקה. כל חוויות החרדה שחשתי כילד, כנער, מתגמרות לעומת החוויה המצפה לי.

אני מפחד מחיילי גולני האלה, שאיימו עלי. הם הצליחו להפחיד אותי. כמו אותו כהניסט שאיים עלי פעמיים בהפגנות: „ראיתי אותך כבר בפעם השנייה בהפגנה, אנחנו נהרוג אותך!“

שבע שעות לפני הגיוס, מה שלומך? אני מרגיש טוב. קניתי ציוד לשירונות רגילה, במטרה שאעבור זאת באופן נורמלי, בתחומי הקו הירוק. אני יושב בחברת אמי ואחותי על כוסיבירה סביב הנושא.

אבי התקשר מניו-יורק והתנדב לבוא לארץ, אם אצטרך אותו. אמי תומכת בי. אחותי לא. צר לי שהיא נגדי.

כת ריבקה